



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: D. K.**, nar. „X“, státní příslušnost Nigérie, t. č. bytem „X“, zastoupené JUDr. Athanassiossem Pantazopoulosem, advokátem se sídlem v Praze 2 – Vinohrady, ul. Slavíkova č. p. 19, PSČ 120 00, proti **žalovanému: M i n i s t e r s t v u v n i t r a**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem v Praze 7, poštovní schránka 21/OAM, PSČ 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2015, č. j. OAM-202/VL-07-K03-R2-2009, ev. č. V058682,

t a k t o :

- I.** Žaloba **se z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se prostřednictvím svého právního zástupce včasně podanou žalobou ze dne 8. 7. 2015, která byla doručena ke Krajskému soudu v Hradci Králové, jenž ji následně postoupil k vyřízení zdejšímu soudu jako místně příslušnému, domáhala přezkoumání zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2015, č. j. OAM-202/VL-07-K03-R2-2009, ev.č. V058682, jímž nebyla žalobkyni udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V žalobě žalobkyně uvedla, že žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky podala z důvodu své reálné obavy o svůj život a zdraví, když z její výpovědi a materiálů založených ve správním spise vyplývá, že při jejím návratu do země původu jí hrozí skutečné nebezpečí mučení nebo by musela podstoupit nelidské či ponižující zacházení v podobě podstoupení životu nebezpečného rituálu ženské obřízky, která představuje vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Dle žalobkyně sice žalovaný nashromáždil podklady ke svému rozhodnutí, nicméně celou situaci posoudil nesprávně a nedostatečně se seznámil s vnitropolitickou situací v Nigérii. Žalovaný též dle žalobkyně došel k nesprávnému závěru, že u ní nejsou dány důvody pro udělení azylu z důvodu rodinných vazeb na území České republiky, třebaže žalobkyně na území České republiky pobývá již od roku 2009, tedy cca 6 let, díky čemuž se její život vytvářel i během tohoto období. Z podkladů nashromážděných ve správním spise vyplývá, že v Nigérii řadí militantní islamistické skupiny Boko Haram, které hrubě porušují lidská práva, neboť svévolně zabíjejí, mučí, unášejí a vězní civilisty z řad křesťanů, v důsledku čehož Nigérii masově opouštějí uprchlíci, když i ze strany policie mnohé osoby, pokud byly označeny za údajné přívržence skupiny Boko Haram, čelí rovněž násilí. Vedle toho se Nigérie potýká se všudypřítomnou korupcí zasahující policii i justici, svoboda slova je zde omezována ze strany státu i v důsledku uplatňování zákonů šaría, přičemž v Nigérii jsou perzekuovány i osoby lesbické, homo-, bi- a transsexuální orientace včetně osob, které je podporují či jim napomáhají v jejich vztazích. K tomu žalobkyně doplnila, že v Nigérii dochází k silné devastaci životního prostředí. Přes tyto skutečnosti žalobou napadené rozhodnutí působí dojmem, že v Nigérii je vše v pořádku.

V návaznosti na právě uvedené žalobkyně uvedla, že hlavním problémem, pro který se rozhodla opustit Nigérii, byla ženská obřízka, která jí hrozí. V azylovém řízení přitom žalobkyně jasně vypověděla, že kvůli tomuto rituálu zemřela její sestra na vykrvácení a také její bratr, když se pokusil žalobkyni před tímto zákrokem ubránit. Dále žalobkyně v azylovém řízení uvedla, že zná lidi, kterým v obdobných případech policie ani nevládní organizace nepomohly, čímž jasně odůvodnila, proč se sama tyto subjekty nepokusila kontaktovat. Žalovaný sice připouští, že provádění ženské obřízky je trestné, nicméně k ní dochází stále u velkého procenta dívek a žen, kdy dle žalobkyně v některých státech Nigérie počet dosahuje 80%. Sám žalovaný uvádí, že dle dostupných zpráv je ženskou obřízkou postihnuto kolem 30-60% žen a je praktikována po celé zemi, včetně státu Delta, což vylučuje, aby se žalobkyně v rámci Nigérie přesídlila. Žalobkyně se nemůže spolehnout, že při svém návratu do Nigérie unikne ženské obřízce, pokud by se o její přítomnosti v Nigérii dozvěděly osoby, která na ní nuceně tento rituál chtěla vykonat, a to přes nesouhlas jejích rodičů a bratra. Žalobkyně přitom nemůže vyloučit, že i kdyby přesídlila v rámci státu, že by se osoby praktikující ženskou obřízku např. prostřednictvím její rodiny nedozvěděly o tom, kde žalobkyně pobývá, a tento zákrok jí nuceně neprovedly. Navíc v Nigérii se k vyhledávání osob využívá i černá magie, díky čemuž může být člověk nalezen i stovky kilometrů daleko. Dále žalobkyně uvedla, že v azylovém řízení sice vypověděla, že navštěvovala svoji rodinu o prázdninách během svých studií, avšak žalovaný z toho nemůže dovozovat, že díky občasným návštěvám své rodiny neučinila žádné kroky k tomu, aby se vyhnula hrozícímu nebezpečí ze strany osob provádějících ženskou obřízku.

Dále žalobkyně namítla, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí nezmínil o jejím vyjádření ze dne 2. 4. 2015 včetně doplňující zprávy a také o vyjádření ze dne

30. 7. 2012, z nichž vyplývají důvody, proč žalobkyni měla být udělena mezinárodní ochrana, přičemž tyto důvody vyplývají i ze zpráv zajištěných samotným žalovaným.

Dle žalobkyně žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nezmiňuje a nezohledňuje případné dopady tohoto rozhodnutí na soukromý či společenský život žalobkyně, když té bylo při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany 18 let, takže prakticky celý svůj dospělý život strávila nepřetržitě v České republice a v Nigérii nemá zázemí. Žalobkyně má za to, že žalovaný k jejím osobním poměrům přihlédl jen formálně, protože v případě jejího návratu do země původu by jednoznačně došlo k porušení mezinárodních závazků České republiky, a to Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalovaný se tak nedostatečně vypořádal s otázkou, zda Nigérie je pro žalobkyni místem s plnou garancí lidských práv.

Závěrem žalobkyně podotkla, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala v březnu 2009, tedy před více než šesti lety, přičemž od vydání zrušujícího rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 4. 2012, který byl vydán v reakci na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2011, kterým byl zrušen prvotní zamítavý rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 24. 11. 2010, uplynuly tři roky do vydání žalobou napadeného rozhodnutí, což odporuje principu přiměřenosti v rámci spravedlivého správního řízení. Žalovaný se zabýval jen odchylkami ve výpovědi žalobkyně, které nebyly podstatné a závažné, zatímco se nezabýval podstatnými skutečnostmi. Žalovaný nemůže vytýkat žalobkyni nedostatečné prokázání jejích tvrzení, když dle Nejvyššího správního soudu je povinností správního orgánu nashromáždit všechny dostupné důkazy, které věrohodnost žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

K věci uvedl, že dne 24. 3. 2009 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice, v níž uvedla, že je svobodná (v současné době již rozvedená), má nigerijskou národnost a je křesťanka. Posledních 10 let před odchodem z vlasti žila ve městě Agbor ve státě Delta. Nevlastní žádný cestovní doklad a nikdy ho neměla, předkládá studentský průkaz. Není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany nebo jiné organizace a nikdy proti ní nebylo a ani v současné době není vedeno trestní stíhání. Z Nigérie odjela v březnu 2009 kvůli obavě z vesničanů, kteří ji podle tradice nutili podstoupit obřízku.

Dále žalovaný uvedl, že prvotním rozhodnutím správního orgánu ze dne 26. 4. 2010, nebyla žalobkyni mezinárodní ochrana udělena. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně podala žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který svým rozsudkem ze dne 24. 11. 2010, č. j. 28 Az 15/2010 – 29, žalobu zamítl. K podané kasační stížnosti ovšem Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011 – 108, zrušil rozhodnutí krajského soudu a ten následně dne 25. 4. 2012, pod sp. zn. 28 Az 15/2010, prvotní rozhodnutí správního orgánu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení, když v reflexi názoru Nejvyššího správního soudu musí žalovaný nově posoudit možnost ochrany proti obřízce a účinnost takové ochrany v případě vnitřního přesídlení, jakož i zjistit etnickou skupinu, ze které žalobkyně pochází.

Dále žalovaný podotkl, že žalobkyně v rámci azylového řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že by vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Také neuvedla žádnou skutečnost nasvědčující odůvodněné možnosti pronásledování její osoby z důvodu rasy, pohlaví, národnosti, náboženství, příslušnosti k určité sociální skupině či politického přesvědčení. Vzhledem ke skutečnosti, že ženská obřízka je i v dnešní Nigérii stále praktikována, zabýval se žalovaný posouzením, zda v daném případě bylo a je reálné, aby k takovému kroku mohla být přinucena. Žalovaný po posouzení výpovědi žalobkyně přitom opakovaně upozorňuje na řadu nejasností, které v průběhu řízení uvedla, aniž je smysluplně objasnila. Za zásadní pro posouzení míry a důvodnosti obav žalobkyně v případě jejího návratu do vlasti považuje žalovaný skutečnost, že žalobkyně mohla a v případě ohrožení stále má možnost řešit své obavy z provedení obřízky v rámci Nigérie formou tzv. vnitřního přesídlení, tj. přestěhováním se do pro ni vhodnější a bezpečnější části Nigérie, např. i do města Abraka, kde několik let bez problémů studovala vysokou školu, popř. do hlavního města Abuja. Rovněž je nutné poukázat na skutečnost, že žalobkyně i přes fakt, že mělo v minulosti dojít ke smrti její mladší sestry při obřízce, neučinila naprosto žádné kroky k tomu, aby se sama takovému jednání vyhnula, a to i v době, kdy již byla ve věku, kdy dle jejích slov musí každá dívka obřízku podstoupit. Pokud uváděla, že cítila velké ohrožení, je jen s podivem, že i nadále do místa, kde tvrdila, že jsou dívky ve věku 16 let obřezány, i nadále dojížděla. Takové jednání žalovaný považuje za vysoce nelogické a rozhodně nesvědčící o její obavě z provedení obřízky. Pokud rovněž uvedla, že i její rodiče byli proti provedení tohoto rituálního mrzačení a jediným možným řešením byl útěk, je pak možné o skutečném ohrožení oprávněně pochybovat. Možnost svobody pohybu uvnitř země je zaručena ústavou apod. Nejméně věrohodně v celém příběhu pak dle žalovaného působí popis situace, kdy žalobkyně měla v buši potkat neznámého bílého misionáře, který se tam náhodně procházel. Ihned jí měl nabídnout pomoc a bez jakýchkoliv podmínek zajistit a především zaplatit její cestu do České republiky. Nigérii měla žalobkyně opustit letecky, přitom nikdy nevlastnila cestovní doklad a také si nevyřizovala žádné vízum. Při odjezdu z vlasti, ale ani při vstupu na území České republiky, nezmínila žádné potíže s doklady. Její nejasná vyjádření jen dále prohloubila pochybnosti správního orgánu o věrohodnosti jí uváděných údajů, přičemž v rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 1. 2002, sp. zn. 5A 746/2000, bylo vysloveno, že „potřebnou věrohodnost osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení opakovaně zjištěna a nasvědčuje tak tomu, že k odchodu z vlasti vedly žadatele jiné důvody, než jím tvrzené.“ Přesně o takový případ se v posuzované věci dle žalovaného jedná, když i soud vyslovil, že je velmi pravděpodobná možnost, že důvodem žalobkyně o udělení azylu je její snaha po lepším životě a s tím související potřeba legalizace pobytu na území České republiky, což však není azylově relevantní. Žalovaný tak na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobkyně nesplňuje zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobkyně v průběhu správního řízení nepředložila žádnou věrohodnou skutečnost, na základě které by bylo možno dospět k závěru, že by jí v případě návratu do vlasti hrozilo nebezpečí mučení, nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. I při posuzování podmínek pro udělení doplňkové ochrany je klíčové, zda žalobkyně vyhledala ochranu v rámci státu svého původu a v případě že nikoli, zda má pro to relevantní vysvětlení. Žalovaný je toho názoru, že vzhledem ke svému způsobu života (studentka vysoké školy žijící na koleji) takové možnosti rozhodně mohla mít. Studovala dle vlastních slov na Abraka univerzitě, mimo své bydliště, kde se i zdržovala, domů odjela pouze po zkouškách, když měla

prázdniny. V Nigérii působí několik ženských nevládních organizací, které se specializují na pomoc ženám, které jsou vystaveny jakémukoliv genderovému násilí.

K nesrovnalostem a nelogickým vyjádřením žalobkyně v průběhu azylového řízení, a to v celém rozsahu jejího azylového příběhu, žalovaný podotkl, že se jedná o nejasný popis jejích vysokoškolských studií, kdy nebyla schopna popsat, kde po několik let studií bydlela, uvést přesný název fakulty nebo jména učitelů. Dále se jedná o to, že město Agbor, kde mělo dojít k pokusu o obřízku, žalobkyně označila za veliké jako Prahu, ale také sdělila, že se jednalo o vesnici. Vedle toho žalobkyně uvedla, že ihned po svém příjezdu domů ze školy byla její sestra obřezána a mělo dojít i k pokusu provést obřízku u její osoby, ale též uvedla, že se do jejich domu dostavili místní lidé až po několika dnech, jakož to, že pokus o obřízku u sestry byl proveden už dříve v minulosti. Také se jedná o to, že obřízku měli v místě jejího pobytu provést lidé z její komunity, ale ona nebyla schopná tyto osoby identifikovat, respektive je neznala. Vedle toho žalovaný považuje za krajně nepravděpodobné, aby byla žalobkyni ukrývající se v buši bez dokladů a finančních prostředků nabídnuta pomoc formou zorganizování cesty do Evropy, zahrnující mj. i vystavení cestovního pasu a doprovod po celou dobu letecké přepravy do Evropy. Za téměř absurdní pak žalovaný považuje, aby žalobkyně byla zadarmo dopravena, navíc v doprovodu další osoby až do České republiky, která by ji zde pak ponechala bez prostředků a dokladů. U osoby studující vysokou školu rovněž nepovažuje žalovaný za logické, aby nebyla schopna alespoň obecně popsat cestu z Nigérie, nezajímala se o podrobnosti cesty či nekomunikovala se svým doprovodem.

Závěrem žalovaný shrnul, že považuje námitky žalobkyně za neopodstatněné, když znovu, pečlivě a svědomitě hodnotil celou situaci žalobkyně a opatřil si k tomu veškeré potřebné podklady, včetně dostatečně obsáhlých informací o zemi původu, a také se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí se všemi uváděnými námitkami řádně a podrobně vypořádal.

V následně učiněné replice žalobkyně setrvala na žalobních námitkách, přičemž zdůraznila, že má oprávněné obavy o svůj život v případě návratu do Nigérie v důsledku hrozby provedení ženské obřízky, když tento zákrok je se strany státu nadále trpěn, přičemž vnitřní přesídlení nelze považovat za účinnou ochranu žalobkyně.

Při ústním jednání před soudem konaném dne 19. 10. 2015 právní zástupce žalobkyně zdůraznil, že ačkoliv žalovaný obstaral po zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu mnoho zpráv o situaci v Nigérii, tak případ žalobkyně opět špatně posoudil. Trval na tom, že Nigérie není bezpečnou zemí a jsou tam potlačována práva žen čím dál tím více. Při ženské obřízce nejprve zemřela sestra žalobkyně a posléze i její bratr při ochraně žalobkyně před pokusem o provedení obřízky i na její osobě. Situaci žalobkyně by přitom neřešilo ani tzv. vnitřní přesídlení s tím, že ze zpráv obstaraných i žalovaným vyplývají skutečnosti potvrzující tvrzení žalobkyně. Sám žalovaný ženskou obřízku označil za závažný problém v Nigérii, a to celoplošný, který se netýká jen státu Delta. V silách žalobkyně tak není efektivně si zajistit ochranu před obřízkou v zemi původu. Dále uvedl, že při návratu žalobkyně zpět do Nigérie, kde nebyla 7 let, by došlo k porušení jejích práv garantovaných mezinárodním právem. Vedle toho zmínil, že 6 let trvající azylové řízení trvalo nepřiměřeně dlouho a zasáhlo do práv žalobkyně. Závěrem pak podotkl, že díky špatné situaci z hlediska dodržování lidských práv v Nigérii nesl důkazní břemeno vyvracející tvrzení žalobkyně, která je bezúhonná a má

dobrou pověst, právě žalovaný a nikoliv žalobkyně, ovšem žalovaný toto důkazní břemeno neunesl.

Pověřený pracovník žalovaného při tomtéž ústním jednání před soudem navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Dále uvedl, že v předmětné věci žalobkyně nemůže s úspěchem namítat délku řízení, když žalobkyně měla možnost chránit svá práva prostřednictvím případné žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu. K věci pak podotkl, že azylový příběh je v dané věci jasně vymezen, přičemž žalovaný jej vyhodnotil dle dostupných zpráv a údajů uváděných žalobkyní. V dalším azylovém řízení se žalovaný jednoznačně řídil závěry obsaženými ve zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu. V dalším řízení přitom bylo prokázáno, že žalobkyně žila v univerzitním městě, kde jí nehrozilo nebezpečí před ženskou obřízkou, tudíž do tohoto města mohla tzv. vnitřně přesídlit, a také bylo prokázáno, že žalobkyně měla možnost získat pomoc v Nigérii před ženskou obřízkou.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené ust. v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. a ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.

Předně soud uvádí, že žalobou napadené rozhodnutí shledal dostatečně zdůvodněné a přezkoumatelné, a tedy nezatížené případnou vadou řízení ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, jež čítá 14 stran hustě psaného textu, vyplývá, že žalovaný se všemi tvrzeními a námitkami žalobkyně, které uváděla ve správním řízení, náležitě zabýval, přičemž v odůvodnění pak i současně precizně rozebral důvody, které jej vedly k závěru, že žalobkyni se neuděluje mezinárodní ochrana, a to jednotlivě ve vztahu k ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dále soud uvádí, že o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany žalovaný vydal nejprve prvotní rozhodnutí ze dne 26. 4. 2010, kterým nebyla žalobkyni mezinárodní ochrana udělena. Proti tomuto rozhodnutí ovšem žalobkyně podala žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové, který svým rozsudkem ze dne 24. 11. 2010, č. j. 28 Az 15/2010 – 29, žalobu zamítl, nicméně ke kasační stížnosti žalobkyně Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 27. 10. 2011, č. j. 6 Azs 22/2011 – 108, zrušil rozhodnutí krajského soudu a ten následně dne 25. 4. 2012, pod sp. zn. 28 Az 15/2010, prvotní rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení s tím, že s ohledem na vyslovené závěry Nejvyššího správního soudu musí žalovaný nově posoudit možnost ochrany žalobkyně proti ženské obřízce a účinnost takové ochrany v případě jejího vnitřního přesídlení, jakož i zjistit etnickou skupinu, ze které žalobkyně pochází. Z tohoto dalšího řízení pak vzešlo žalobou napadené rozhodnutí, které žalovaný vydal dne 4. 6. 2015.

V návaznosti na právě uvedené soud směrem k žalobkyni uvádí, že v předmětném řízení, tj. v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, tj. podané v intencích ust. § 65 a násl. s. ř. s., nemůže s úspěchem namítat délku azylového řízení, když žalobkyně měla možnost chránit svá práva prostřednictvím případné žaloby na ochranu před nečinností správního orgánu podané v intencích ust. § 79 a násl. s. ř. s.

Dále soud uvádí, že v průběhu azylového řízení bylo objasněno, že důvodem žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je její obava z násilného provedení ženské obřízky, kterou měla údajně proti své vůli podstoupit v rodné vesnici. K ženské obřízce přitom již Nejvyšší správní soud ve shodě s Krajským soudem v Hradci Králové ve svých rozhodnutích, jak byly předestřeny shora, a také ve shodě se žalovaným dovodili, že ji lze považovat za újmu, která je pronásledováním z důvodu pohlaví ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu a také za vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a téhož zákona. Ve vztahu k ženské obřízce v Nigérii pak Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku ze dne 27. 10. 2011, jak byl citován výše, doplnil, že pokud tomuto zákroku je vystaveno 19% žen v Nigérii, je naplněn důkazní standard přiměřené pravděpodobnosti pro účely azylu či reálného nebezpečí pro účely doplňkové ochrany, takže je vážnou újmu ve smyslu ust. § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu.

Z informací poskytnutých žalobkyní v azylovém řízení tedy vyplynulo, že důvodem k opuštění Nigérie byla obava žalobkyně z provedení ženské obřízky, jejíž provedení jí hrozilo bezprostředně před útekem ve městě Agbor ve státě Delta, kde žila se svojí rodinou, která rovněž nesouhlasila s tímto zákrokem. V této souvislosti žalobkyně uváděla, že v minulosti došlo ke smrti její mladší sestry po provedení ženské obřízky a také ke smrti jejího bratra, který žalobkyni bránil před násilným provedením ženské obřízky. Po tomto incidentu měla žalobkyně uprchnout do buše, kde potkala neznámého muže bílé pleti, který ji pomohl z Nigérie v březnu 2009 letecky uniknout, s tím, že žalobkyně se předtím neobrátila na žádný orgán či instituci v zemi původu se žádostí o pomoc. Dále žalobkyně v azylovém řízení uváděla, že má nigerijskou národnost, náleží k etniku Urhobo, je křesťankou, nikdy nebyla členem politické strany či jiné organizace a nikdy proti ní nebylo vedeno trestní stíhání. Vedle toho v azylovém řízení žalobkyně uváděla, že nikdy nevlastnila žádný cestovní doklad, nevyřizovala si žádné vízum, přičemž žalovanému toliko předložila studentský průkaz z doby svých vysokoškolských studií ve městě Abraka, kde několik let bez problémů studovala, a za rodiči do města Abuja dojížděla během prázdnin.

K etniku Urhobo, k němuž žalobkyně náleží, žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí v reflexi závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho výše citovaném zrušujícím rozsudku ze dne 27. 10. 2011 uvedl, že se jedná o pátou největší národnostní skupinu v Nigérii, která obývá stát Delta, kde tvoří 40% všeho obyvatelstva, s tím, že toto etnikum má i své školy a patří k nejvzdělanějším a kulturně vyspělým etnikům v rámci Nigérie. Tato konstatace žalovaného je náležitě podložena spisovým materiálem.

Vedle toho v žalobou napadeném rozhodnutí v reflexi závěrů Nejvyššího správního soudu obsažených v jeho výše citovaném zrušujícím rozsudku ze dne 27. 10. 2011 žalovaný dovodil, že žalobkyně mohla a v případě stále trvajících ohrožení při jejím případném návratu do Nigérie může řešit své obavy z provedení ženské obřízky v zemi svého původu formou tzv. vnitřního přesídlení. S tímto závěrem se soud plně ztotožnil s ohledem na skutkové okolnosti daného případu a zprávám o situaci panující v Nigérii. V dané věci totiž nelze přehlédnout

skutečnost, že žalobkyně několik let studovala vysokou školu ve městě Abraka, kde neměla žádné problémy, ačkoliv již byla ve věku, kdy by již obřízku měla podstoupit, a které se nachází rovněž ve státě Delta jako její rodné město Abgor, jež je vzdáleno od města Abraka 5-6 hodin jízdy. Vedle toho žalobkyni nic nebránilo v tom, aby se přestěhovala i do pro ni vhodnější a bezpečnější části Nigérie, včetně hlavního města Abuja, když možnost svobody pohybu uvnitř Nigérie je zaručena a žalobkyně v azylovém řízení ani v řízení před soudem nikdy netvrdila, že by měla pohyb po Nigérii či přímo v nějakém konkrétním městě úředně či soudně omezen.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí ve vztahu k možnosti přesídlení žalobkyně v rámci Nigérie rovněž příhodně zmínil, že v Nigérii působí několik ženských nevládních organizací (WRAPA, WACOL, BAOBAB), které se specializují na pomoc ženám, které jsou vystaveny jakémukoliv genderovému násilí. Z obsahu správního spisu v tomto směru vyplývá, že všechny tyto organizace připouštějí, že vnitřní přesídlení v rámci Nigérie je z právního hlediska možné pro jakoukoliv ženu, a to s únosnými obtížemi odvislými od osobních poměrů žen. V případě žalobkyně přitom žalovaný trefně a zcela opodstatněně poznamenal, že vzhledem k osobní situaci žalobkyně (mladá, svobodná, vzdělaná žena, nemající žádné rodinné závazky) byla její šance na vnitřní přesídlení v Nigérii rozhodně dobrá. Žalobkyně se však o tzv. vnitřní přesídlení vůbec nepokusila a ani se nepokusila obrátit se a řešit své problémy u státních či nestátních orgánů své vlasti.

V této souvislosti se soud pozastavuje nad obavami žalobkyně, že bude po svém návratu do Nigérie hledána a vyhledána lidmi ze svého rodného města Agbor, aby jí byla násilně provedena ženská obřízka, a to za pomoci mj. i černé magie. Soud ve shodě se žalovaným neshledává žádné racionální důvody, aby žalobkyně, jakožto obyčejná žena, měla být hledána po celé Nigérii, aby po mnoha letech čelila opakovanému pokusu o provedení obřízky, tedy zákroku, který je nelegální a zákonem trestanou praktikou na ústupu, třebaže dosti pozvolném. Navíc žalobkyně v průběhu azylového řízení ani řízení před soudem netvrdila, že by její rodina stále žijící v jejím rodném městě Agbor měla problémy s osobami, které by žalobkyni chtěly provést ženskou obřízku.

Vedle toho se soud pozastavuje nad tím, že ačkoliv žalobkyně uvádí, že měla a má důvodný strach z násilného provedení ženské obřízky na její osobě, kdy s tímto zákrokem nesouhlasila ani její rodina, tak žalobkyně v průběhu svých vysokoškolských studií pravidelně jezdila navštěvovat svoji rodinu do města Agbor, tedy do místa, o němž tvrdila, že zde jsou dívky ve věku 16 let standardně obřezávány. Pokud žalobkyně skutečně cítila velké ohrožení z provedení ženské obřízky s tím, že jediným možným řešením pro žalobkyni byl útěk z Nigérie, přičemž zároveň pravidelně jezdila do rizikové oblasti, soud považuje tyto skutečnosti za nelogické a vzbuzující pochybnosti o faktickém důvodu, který žalobkyni vedl k opuštění Nigérie. I samotné okolnosti o opuštění Nigérie a příjezdu žalobkyně do České republiky přitom vzbuzují velké pochybnosti o věrohodnosti tvrzení žalobkyně. Žalobkyně totiž uváděla, že při svém útěku do buše, aby se uchránila před ženskou obřízkou, potkala neznámého bílého muže (misionáře), který se tam náhodně procházel a který jí ihned měl nabídnout pomoc a bez jakýchkoliv podmínek zajistit a především zaplatit její leteckou cestu do České republiky, s tím, že nikdy nevlastnila cestovní doklady ani vízum a přitom dle svého tvrzení při svém leteckém opuštění Nigérie a vstupu na území České republiky neměla žádné problémy s doklady. Tyto rozporuplné údaje výraznou měrou snižují celkovou věrohodnost azylového příběhu žalobkyně a vzbuzují pochybnosti, zda žalobkyni k odchodu z vlasti

nevedly ve skutečnosti jiné důvody, než jí tvrzené, a to potřeba legalizace pobytu žalobkyně na území České republiky, což však není azylově relevantní důvod, jak již nastínil Krajský soud v Hradci Králové ve svých rozhodnutích, jak byly citovány výše.

K legalizaci pobytu žalobkyně na území soud považuje za potřebné zdůraznit, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů mohla a může se žalobkyně pokusit případně využít. K tomu soud dodává, že v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, sp. zn. 7 Azs 187/2004, který je dostupný na www.nssoud.cz, je mj. uvedeno, že „azylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Je patrné, že zákonodárce nekonstruoval toto řízení jak o prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona. Právní úpravu o pobytu cizinců na území ČR obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, v platném znění, jehož institutů měl žadatel možnost využít.“

Dále soud uvádí, že žalovaný se skutečně v žalobou napadeném rozhodnutí nezmínil o jejím vyjádření ze dne 2. 4. 2015 včetně doplňující zprávy a také o vyjádření ze dne 30. 7. 2012, nicméně tato skutečnost nezpůsobuje vadu řízení, pro kterou by bylo nutné žalobou napadené rozhodnutí zrušit, neboť žalovaný reagoval na všechny námítky a tvrzení žalobkyně v dostatečné míře, včetně těch, které byly zmíněny v dotýcných vyjádřeních.

Opodstatněné nejsou rovněž námítky žalobkyně, že žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nezmiňuje a nezohledňuje případné dopady tohoto rozhodnutí na její soukromý či společenský život žalobkyně. Těmito aspekty se žalovaný výslovně zabýval zejména na str. 10 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, kdy mj. konstatoval, že žalobkyně nemá na území České republiky žádné rodinné příslušníky či osoby na ní nějak závislé. Žalovaný k osobním poměrům žalobkyně nepřihlížel jen formálně. V případě návratu žalobkyně do země původu nedojde k porušení mezinárodních závazků České republiky, a to Ženevské úmluvy o právním postavení uprchlíků a Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jak namítala žalobkyně, neboť žalovaný v průběhu azylového řízení zprávami o situaci v Nigérii doložil, že Nigérie je pro žalobkyni místem s dostatečnou garancí lidských práv v případě využití tzv. vnitřního přesídlení, což připustil i Nejvyšší správní soud v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 27. 10. 2011.

Soud proto uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným, neboť žalovaný vycházel především z vlastních výpovědí žalobkyně. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 2 odst. 4 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), s tím, že rozhodnutí je taktéž přesvědčivě odůvodněno dle požadavků ust. § 68 odst. 3 téhož zákona. V projednávaném případě soud neobjevil sebemenší náznak toho, že by se žalovaný žádostí žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany nezabýval odpovědně a svědomitě. Vydáním napadeného rozhodnutí, v němž byly respektovány závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho zrušujícím rozsudku ze dne 27. 10. 2011, tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu, a proto soud žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. ve výroku rozsudku ad I. zamítl.

Současně podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 19. října 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Jitka Richtrová